

După victoria revoluției, Lenin a manifestat tact și grijă atît față de Brjusov, cît și față de alți foști adversari ai frontului ideologic, încredințîndu-le importante funcții în instituții politice sau culturale.

Lenin se preocupa îndeaproape de creația poetică a tovarășilor săi de luptă, de opera poeților comuniști.

Unul dintre întemeietorii poeziei proletare, Aleksandr Bogdanov-Volžskij, relatează în amintirile sale despre Lenin următorul fapt. În 1906, la Tammëfors, Lenin a găsit cîteva minute libere pentru a-i asculta cîteva poezii revoluționare. Într-una dintre ele se afirma că luptătorul revoluționar nu are dreptul la fericire personală. După audiere, Lenin a observat că în poezie se fac resimțite vechi motive intelectualiste, reminiscențe ale narodnicismului și că nu se simte o atitudine marxistă față de viață. Marxismul nu neagă, ci, dimpotrivă, afirmă bucuria sănătoasă a vieții pe care ne-o oferă natura, dragostea ș.a.m.d.¹

În anul următor Vladimir Ilici a aprobat cu entuziasm intenția lui A. Bogdanov de a tipări în ilegalitate, în Ural, un volum de versuri revoluționare.

O puternică impresie asupra lui Lenin a avut-o poezia lui Stepan Skitalec *S-a lăsat liniștea în jur*; unele versuri impregnate de patosul revoluționar, versuri care exprimau credința în apropiata izbîndă a poporului, vor fi incluse de Vladimir Ilici în lucrarea sa *Victoria cadeșilor și sarcinile partidului muncitoresc*².

Cu patru ani mai înainte, adică în 1902, într-o scrisoare adresată din Londra mamei sale, Lenin îi transmitea că l-a citit pe Skitalec „cu foarte mare interes”. „L-am citit — continuă Lenin — și l-am dat și altora”³.

Interesul lui Lenin față de poezia proletară nu se limitează numai la cele două orașe centrale ale Rusiei: Moscova și Petrograd. Astfel, la 28 ianuarie 1921, adresîndu-se bibliotecarei S.M. Manučarjanc, Vladimir Ilici îi scria: „Procură-mi, te rog, (colecția) *Rabočij Kraj* din Ivanovo-Voznesensk (Cercul poeților cu adevărat proletari). Gor'kij îi laudă: Žižin, Artamanov, Semenovskij”.

În capitolul relațiilor dintre Lenin și poeți un loc aparte îl ocupă D. Bednyj și V. Majakovskij.

În toamna anului 1912, D. Bednyj îi scrie lui Lenin, care în acel timp se afla la Cracovia, rugîndu-l să-i răspundă la scrisori. Din unele scrisori adreseate de poet lui Vladimir Ilici se poate deduce cît de larg era cercul problemelor aduse în discuție, cît de sincere și afectuoase erau relațiile dintre ei. „Bunule și iubitele Ilici” — îi scria D. Bednyj la 12 februarie 1913. „Am recitat încă o dată scrisoarea dv.: cîtă căldură, însuflețire, avînt. Sîntem diferiți, și eu vă iubesc deja ca pe un antipod. Și sînt așa de trist: ca răspuns la jocul dvs. de artificii eu vă trimit o asemenea mixtură anostă...”

¹ A. Bogdanov, *Избранная проза*, Moscova, 1960, p. 261.

² В. И. Ленин о литературе и искусстве, p. 287.

³ *Op. cit.*, p. 302.